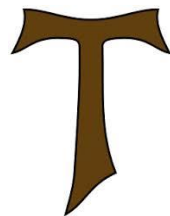

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

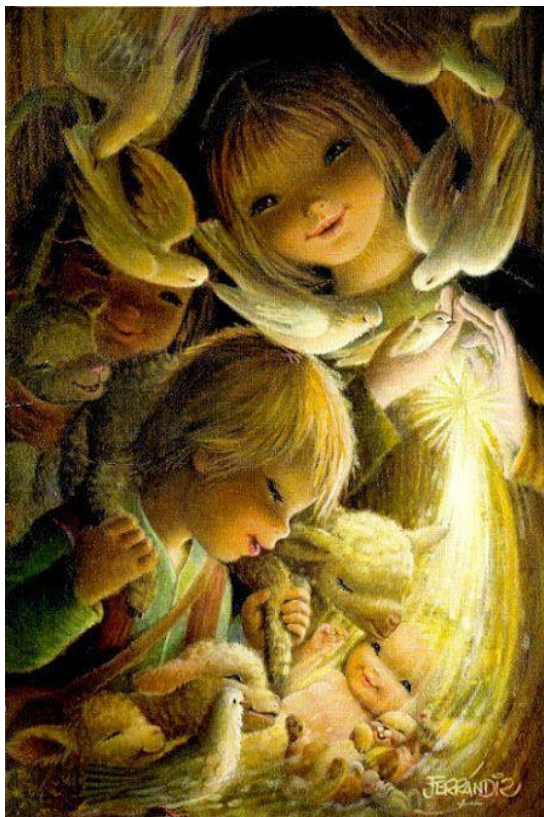

Any 22 17 desembre 2017 núm. 206

ofscat.jimdo.com

ofspompeia@hotmail.es

NADAL 2017

CAP D'ANY... US PROPOSO UN BRINDIS

En aquestes dates de final d'any litúrgic, tothom albira ja un advent imminent que cau directe cap al Nadal. A partir de la Puríssima ja com a coets ens enfilem a toparnos amb la Festa del 25 de desembre. Queda poc temps per la resta de coses. Sobre Cap d'Any no fem mai una reflexió una mica més adient al nostre franciscà esperit. Sembla que és una festa, no sé com dir-ho, que no l'hem interioritzat massa. La passem per sobre i fem poc esment del seu contingut espiritual.

Sé que és el dia dedicat a Santa Maria Mare de Déu. Però és una festa que com a tal mai ha acabat d'arrelar, ni que sigui el Diumenge de l'Octava. Pot ser, també, vaja, dic jo... perquè tenim molt més arrelades les solemnitats de l'Assumpció i la Puríssima. I ens identifiquem més en festes que han arribat a ser dogma de fe perquè han estat impulsades per la pietat popular de segles i reflecteixen més l'esperit filial dels fills de Maria que no pas una festa dedicada a la Verge assenyada per l'Església sense aquesta mena d'esclat i de ressò popular al darrere que les altres dues han viscut. És més, la Verge Maria, la Mare de Déu, ja gaudeix d'un fonament tan terrenal que no hi ha cap racó del món que no hagi vinculat a Maria al seu propi "terruño", a la terra i a la pols de cada lloc. També és ben cert que no està malament tenir un record per a la "Noia del poble", com diu la popular cançó, durant el temps de Nadal, doncs, ha estat ella qui l'ha fet possible amb el seu "¡Sí!" divinament humà i humanament diví. I ho dic així perquè en ella el Creador ha esdevingut "Criatura" i el mateix Creador, en Maria, ha demanat a la criatura permís per a venir.

No entrarem en més detalls i anirem cap a la proposta inicial. Jo us proposo un brindis. El dia de Cap d'Any us proposo un brindis. És una manera, darrerament molt emprada, de començar l'any civil. Encara que nosaltres tinguem el nostre propi calendari, el litúrgic, vivim en un món que també comptem els dies del 1 de gener fins al 31 de desembre o bé s'organitza per cursos de setembre a juny. Els cristians formem part de la vida del món i és en el món on ha de caber la nostra fe i és en aquest món que compartim amb altres confessions, creences, indiferència o bé increença, on hem de viure aportant el nostre testimoni com a deixebles de Crist i també fills de Maria, a l'estil de Francesc, Clara, Isabel i Lluís.

Tota terra fa el seu brindis amb el fruit fermentat del producte del seu propi terros. Allò que els identifica. Així identifiquem el Centre d'Europa amb la cervesa, els llatins i mediterranis amb el raïm i la gran varietat de líquid fermentat que aquest genera. Els eslaus destil·len tots ells plantes amb alt contingut de midó i els saxons i gaèlics ho fan amb whisky. Vaja, que cada terra fa sa gerra i cada terra té una manera d'omplir la gerra que amb la seva terra ha fet.

El brindis comporta un ritual. És el moment d'una celebració, on els participants aixequen i entrexiquen les copes, gots, gerres... normalment sempre de vidre o cristall i així es manifesten els seus bons desitjos. El contingut sempre ha de ser de quelcom fermentat i amb grau, poc o molt, però grau. La destil·lació, la fermentació, l'envelliment, comporta una feina i que vol una dedicació. Aquesta feina mereix un respecte que no es pot degradar. Tothom brindarà sempre, segons el ritual, amb el ma-

teix contingut del seu recipient i aquest contingut es comú a tots. Tothom procedirà a compartir allò que s'expressa. A més tothom ho fa seu. És una causa pròpia que vincula a la gent participant. El fet es revesteix d'una sacralitat en la que participen tots el qui celebren i formen part d'aquest ritual.

Ho tenim tot. Una identitat que ens marca i uneix. També uns motius comuns que expressen els nostres bons desitjos i propòsits i que són comuns i els fem nostres. I tenim quelcom per a omplir la nostra copa. El dia de Cap d'Any, ja sigui durant l'Eucaristia vespertina o la del dia mateix, celebrarem la festa de Santa Maria Mare de Déu, ho farem en comunitat i unirem la celebració de la nostra fe a la de molts altres que senten, tenen, expressen, comparteixen els seus propòsits i que ho fan a la llum de la Paraula i del Pa partit. En un moment de l'Eucaristia, algú en nom dels presents es dignarà a aixecar una copa amb un contingut, el més sagrat per tots nosaltres: és el Calze de l'Eucaristia. Jo us proposo que tot allò que fem, que ens proposem, que ens desitgem, les nostres esperances i desesperances, els nostres anhels, les penes i les alegries, moments de fortalesa i debilitat, de dubte i de fe, d'amor i d'odi, d'error i de veritat... ho fem per aquesta Copa que en la primera eucaristia de l'any hem aixecat.

Tots els brindis tenen una fórmula única segons l'ocasió, per això quan el sacerdot dirà: *"Per ell, amb ell i en ell, vos Déu Pare omnipotent, en la unitat de l'Esperit Sant, rebeu tot honor i tota glòria pels segles dels segles"*. Digueu conjuntament amb el celebrant les mateixes paraules. És el brindis de Cap d'Any. I aleshores parafrasejarem l'**Admonició 1^a** de nostre Pare Francesc -*"Sobre el Cos del Senyor"*-, que diu: *"Cada dia ve a nosaltres Ell mateix, en aparença humil; cada dia davalla del si del Pare sobre l'altar a les mans del sacerdot. I, tal com aparegué en carn veritable als sants apòstols, així també ara se ns mostra en el pa sagrat"*. I aquesta volta per nosaltres serà: *"Cada dia ve a nosaltres Ell mateix, en aparença humil; cada dia davalla del si del Pare sobre l'altar a les mans del sacerdot. I, tal com aparegué en carn veritable als sants apòstols, així també ara se ns mostra en el vi sagrat"*.

I només queda dir: "Salut!" -que vol dir "salvació"-. I apurem fins la darrera gota.

Fra Joaquim Recasens, ofm

ADVENT I NADAL: CONFIA I ESPERA

A les portes d'un nou Nadal girem els nostres ulls envers Jesús i obrim-li el cor de bat a bat per a donar-li la benvinguda. Fa 2017 anys, a Betlem, un infant veié la llum per primera vegada. El fill de Josep i Maria va fer-se un més de la nostra colla. En la seva bondat i el seu amor tothom compregué que Déu ens havia visitat. Ahir com avui, Déu es fa present en el món i en els cors, fent néixer experiències i realitats noves impensades. Jesús ens diu que fa més feliç donar que rebre, que l'estel de Nadal replendeix d'una manera més especial en el somriure d'un infant, d'un avi o d'un malalt, i que la solidaritat dóna sentit al viure. Nadal té mil noms que les nostres fraternitats franciscanes seglars coneixen molt bé: solidaritat, germanor, col·laboració, acollida... I ens hi preparem amb els nostres recessos, reunions, pregàries, trobades i un llarg etcètera. L'amor sempre és creatiu, com deia sovint el cèlebre franciscanista p. Gemelli

Aquest any 2017, el Nadal ens arriba enmig de molts i diversos conflictes i tensions. I nosaltres voldríem respondre com a paràbola evangèlica de reconciliació i de pau. Les nostres fraternitats de l'Orde franciscà seglar, volen esdevenir un signe, humil i fràgil, però ple de confiança en un Jesús que pot transformar el nostre món i els nostres cors.

I amb Jesús gosem somniar que la violència no té la darrera paraula i que el desig de pau continua present en els cors de molts homes i dones que creuen fermament que només el diàleg pot fer possible el camí per a viure solidàriament amb respecte i harmonia.

Sí, ja és hora de DESVETLLAR-NOS. Per això esperem el Senyor i volem obrir els nostres cors a la seva arribada. Cerquem la llum que es farà enmig de la nit. L'esperem, entre la incertesa i les preocupacions que volen submergir-nos en la tristot, li demanem que projecti la seva llum sobre nosaltres, sobre la nostra Església, sobre la nostra nació. No ens volem deixar véncer pel pessimisme PERQUÈ L'ADVENT ÉS UN TEMPS D'ESPERANÇA.

Voldria també compartir amb vosaltres una antiga llegenda que ens ha arribat sobre el NADAL I SANT FRANCESC. Molt abans que al nostre Francesc se li acudís de bastir el primer pessebre vivent a Greccio, quan encara era molt petit, va assistir amb els pares a la missa de Nadal. L'ofici era solemníssim i el predicador no acabava mai. De sobte, el petit Francesco s'aixecà i digué tan fort com va poder: "Calleu d'una vegada que no ens deixeu sentir els plors del Nen".

Germans terciaris: que res no ens impedeixi de sortir a l'encontre de Jesús, d'escoltar la seva veu enmig de tant de soroll que pretén ofegar-la. Que ningú, per molt que s'hi esforci, ens enfosqueixi la joia del Nadal.

MAI NO ESTEM SOLS

Un meu amic em va dir que qui perdia “el sostre”, el Bon Déu li regalava estrelles. Estrelles que només es veurien a la nit, al mig de la foscor, al mig dels sofriments, i quan no hi hagués cap impediment que fes ombra per veure-les ...

Quina cosa més certa i estranya a la vegada! Després de pensar-hi una bona estona..., se'm va fer de nit i vaig veure-ho tot molt més clar. Vaig veure les estrelles, vaig veure la llum que Déu ens encén quan se'ns fa fosc, però per poder veure-les bé, perquè no ens entrebanquem i veiem el camí que hem de seguir per anar cap a Ell, cal que res no ens privi de mirar cap amunt, hem d'apartar “els sostres”, totes aquelles coses que tenim a sobre el cap, tot allò que ens preocupa, que ens enganxa, totes aquelles coses materials i immaterials que ocupen els nostres cors i els nostres pensaments...

Així ho varen comprendre i així ja ho varen fer aquells mags tan savis... Els mags de l'orient varen veure una estrella molt especial que els escalfava i els il·luminava els cors. La varen seguir i els va dur directament a Betlem, on acabava de néixer el nen Jesús, els va conduir al Bon Déu Amor, que per amor es va fer nen per ser home, es va fer petit i poca cosa per poder abraçar-nos a tots nosaltres, abraçant la Creu per a la nostra redempció, donant-se totalment, només per amor.

Des d'aquell dia, allà a Betlem, que la humanitat de Crist se'ns va fer present al mig nostre, com si fos un de nosaltres, mai més ens ha deixat sols..., segueix entre nosaltres, oferint-nos el seu amor, donant-se als nostres cors... Només cal que ens buidem, que traiem els nostres sostres, que apartem dels nostres cors i dels nostres pensaments tot allò que ens impedeix veure l'estrella que ens escalfa, que ens il·lumina i que ens condueix per rebre el Bon Déu Eucaristia...

Molt bon Nadal a tothom, i, d'una manera molt entranyable, a totes i a tots els germans i germanes franciscans!!!

Balbina Birba, ofs

DESDE MI RINCÓN

“Una religión es un sistema solidario de creencias y prácticas relativas a cosas sagradas, es decir, separadas, prohibidas, creencias y prácticas que unen en una misma comunidad moral, llamada iglesia, a todos los que se adhieren a ellas” (Las formas elementales de la vida religiosa, 1912. Emile Durkheim)

En este libro el autor se propone elaborar una teoría general de la religión, a partir de un análisis de las instituciones religiosas más sencillas y primitivas, para buscar la esencia de la religión misma.

La religión no es meramente "imaginaria": en tanto que expresión social, la religión es un fenómeno real y tangible y no existe ninguna sociedad sin religión. Para Durkheim, percibimos la existencia de una fuerza más poderosa que nuestras propias individualidades. Esa fuerza es nuestra dimensión social a la que le atribuimos un rostro sobrenatural. Esto nos conduce a expresarnos religiosamente de manera colectiva acrecentando a su vez ese poder simbólico. La religión sería así la expresión de la conciencia colectiva, o si se quiere, la fusión de nuestras conciencias individuales que se fragua, ella misma, una realidad propia.

La complejidad de los sistemas religiosos es directamente proporcional a la complejidad de las sociedades. Esto explicaría el hecho de que sociedades menos complejas tengan sistemas religiosos menos elaborados.

En su obra "Formas elementales de vida religiosa" Durkheim, llega a la definición de religión, el texto que nos ocupa. Esta definición es de tipo funcional, en el sentido que explica el rol de la religión en la vida social: esencialmente, unifica sociedades. Durkheim define la religión distinguiendo claramente entre lo sagrado y lo profano con lo que puede establecerse un paralelismo entre la distinción entre Dios y los humanos.

La definición de Durkheim no estipula lo que debe considerarse como "cosas sagradas", dejando así un campo fecundo para la extensión de su modelo, desbordando el campo de las religiones y grupos religiosos. Así surgieron nociones tales como las de "religión civil" o "religión de estado". Si se considera por ejemplo los Estados Unidos, puede sostenerse que tienen su propio conjunto de objetos "sacralizados": la bandera, Abraham Lincoln, Martin Luther King, etc.

Francisco Javier Conejo, ofs

Un Déu que ens demana aprendre a estimar (Mt 22,34-40)

Allò que en l'antic testament eren dos manaments distints, la Nova aliança en fa precepte únic. Jesús substitueix les exigències minucioses dels 623 preceptes de la casuística jueva per l'amor a Déu i als germans. Recordem que l'evangeli de Mateu ens descriu el clima tens entre Jesús i els responsables religiosos de la seva època i que la primera experiència religiosa del poble d'Israel fou la del Déu alliberador.

L'amor del nostre Déu el tenim segur –però i l'amor dels altres? -. Per al cristià, l'amor als altres és inseparable de l'amor a Déu, que l'inspira i el transfigura. Ningú no pot pretendre estimar Déu si no fa tot el que pot per ser i mostrar-se alliberador pels seus germans. Mai no hi ha contradicció entre l'estimar Déu i estimar el proïsme.

El filòsof diria sens dubtar-ho que estimar vol dir entrar en el circuit de l'amor i que ens cal aprendre'n. És un amor que no anul·la les identitats pròpies d'un o altre. Que és mutu i fidel; responsable i gratuït, gens interessat i sense esperar-ne recompensa. I també, com tot en la vida cal cuidar-lo. Sobretot que tant per un com per altre/s sigui gratificant i no pas mortificador; sobretot esperançador.

I no sé si seria agosarat fer una comparació amb l'encesa d'una bombeta en un circuit elèctric. Amb l'experiment demostrem que l'electricitat que no veiem existeix i la visualitzem. Igual seria vàlid pel seu Amor. El cerquem, l'acollim i el donem als altres transmetent-lo com si fos un circuit elèctric. La potència amb què els altres el rebran – si el volen rebre- serà la potència amb què nosaltres el vivim. I si fent ús de la nostra llibertat i responsabilitat en aquest camí d'anar-ne aprenent; ferim greument la relació biunívoca que tu mateix ens has ensenyat i proclamat, ens caldrà practicar la correcció fraterna i acollir-nos al teu perdó -del tot alliberador-. Déu es gran perquè estima sense mesura i no pas perquè sigui totpoderós. Un Déu captaire d'amor. Certament l'Amor no es estimat.

Ramón Riu Carbonell, ofs

VIATGE A L'EXTERIOR (Mt 22, 34-40)

Ens repleguem sobre nosaltres mateixos i en el nostre entorn proper. Ah sí, és en el nostre espai reduït on forgem la nostra seguretat i el volem controlat i inviolable. Només petites llambregades una mica més enllà per vetllar que no es produeixin petits sobresalts que podrien alterar l'ordre previ establert. Si això es produeix, tot seguit realitzem el petit moviment necessari per restablir l'equilibri amenaçat. Tot ben determinat i inamovible, cap canvi, cap creixement.

Però, en realitat, som éssers cridats a altes mires i Jesús insisteix en la gran escapada i polvoritzar el nostre cercle reclus: enlairar fites i observar ben enfora, al màxim possible, allà on resideix l'alteritat més extrema, el Déu Trinitari amb el seu complex dibuix de l'Amor que es dona i acull que nodreix i crea que rep i engrandeix.

No és un manament sinó un regal, una oferta que se'ns fa, amb la contrapartida de que no hi ha res a rescabalar. Amb l'acceptació de la magnífica proposta oblidem antics costums que ens atrapaven a foscos presagis i a la solitud del nostre món petit i excloent. Amb la mirada enfora cap a realitats que ens sublimen ja estem empeltats de nova saba i ens hem fet grans perquè arribem lluny, cap al germà, en una xarxa de complicitats que ens retroalimenta i possibilita l'esdevenir plenament humans. Sí, està clar, no es pot separar la trobada amb Déu i la sortida cap als germans. És l'únic moviment possible, cap enfora de nosaltres mateixos i en aquesta sortida es fonen, en una sola abraçada, l'excelsitud de l'Etern i el nostre igual, amb desig d'íntima comunió.

Durant el viatge, el nostre jo més intern que és el lloc des d'on partíem, ha d'esdevenir només la referència exacta i necessària que ens permet reconèixer-nos, però amb resolució de projectar-nos cap als altres. De tant en tant hi tornarem, no fos cas que en perdéssim l'origen, però sense extraviar-nos en ell ni tornar a enfocar-lo, per tal d'evitar que ens dediquéssim a agenciar-lo i es convertís en aquell espai acurat i endreçat, desitjat pels esperits malèfics que cita Lluç (11, 24-26) i signifiquin el retorn a l'antiga esclavitut.

No, en aquest viatge no hi ha tornada.

Maria Cambray i Amenós, ofs

COMPROMÍS DE PROFESSIÓ

Buscàvem amb ànsies el Senyor, fins que es va inclinar i va escoltar les nostres pregàries ..... (Sal 39).

Senyor, hem sentit la teva veu, hem sentit que ens cridaves a seguir-te de més a la vora, al darrere d'en Francesc, com la Isabel, en el camí franciscà seglar.

Senyor, som aquí, som aquí per fer la teva voluntat. Per fer la teva voluntat amb generositat, amb tot l'amor que ens surt del cor, amor, fruit del teu amor, que clamava al Pare a l'hort de les Oliveres, abans d'iniciar l'acció d'amor suprem de donar la teva vida per amor, restablint l'amor a Déu i als germans en els nostres cors...

Senyor, som aquí, aquí ens tens per fer la teva voluntat...

Agraïm, de tot cor, el recolzament, la llum, l'ajuda, la gran amistat que els nostres germans en Crist, tota la comunitat franciscana, frares i seglars, i molt especialment els del Santuari de sant Antoni de Pàdua, ens han brindat. Sense ells no hauria pas estat possible sentir la crida que el Bon Déu ens feia per seguir els passos d'en Francesc, passos que segueixen el Veritable Camí que condueix a la Vida, passos que porten a Crist.

Que el Bon Déu us beneixi a tots ! Aquí teniu a tres nous germans franciscans seglars!

Mn. Jesús, Lluís i Balbina

FIESTA DE LOS TERCIARIOS FRANCISCANOS DE SABADELL

Los franciscanos seculares de la Fraternidad de Sabadell celebraron la fiesta de su patrona, Sta. Isabel de Hungría, la santa de los pobres, el domingo 19 de noviembre, coincidiendo con la Jornada de los pobres, promovida por el Papa Francisco para no olvidarlos y tenerlos siempre presentes en las comunidades y grupos cristianos.

Veinte Franciscanos Seglares renovaron su Profesión en la Orden. También participamos en la Conferencia-coloquio dirigida por el P Agustín Boadas sobre el beato Duns Escoto, el doctor sutil, filósofo y teólogo franciscano del siglo XIV. Él defendió el significado de la Inmaculada Concepción de la Virgen María y propuso la unión de la piedad y la investigación científica, para que el estudio no se quede sólo en especulación, sino que lleve a la práctica. Por eso hablaba del primado de la voluntad sobre el entendimiento y de cómo la teología ha de conducir a la práctica, a la implicación de la persona entera en el mandamiento del amor.

RETIRO ESPIRITUAL

El domingo 26 de noviembre, el Hno. Javier Conejo, ofs de la fraternidad de Granolers, dirigió el Retiro Espiritual a nuestra fraternidad de Sabadell y a los que se quisieron unir.

El tema fue “El misterio de Dios”. A partir de la pregunta “¿qué imagen tengo de Dios?”, explicó la insuficiencia del lenguaje humano para hablar de Dios, y cómo hemos de recurrir a la analogía, a los símbolos e imágenes para acercar a nuestra limitada capacidad, la grandeza del misterio de Dios.

Ante la mentalidad moderna que, fascinada por la técnica y la ciencia, y temerosa de perder la libertad, renuncia a hablar de Dios, el ponente nos presentó el gozo de

conocer a Dios a través de Jesucristo que en el evangelio se nos muestra como amor, luz y esperanza para el hombre.

Basta ver las parábolas de la misericordia (Luc 15), la del buen samaritano (Luc 10, 25-37) y las Bienaventuranzas (Mt 5) para descubrir cómo es Dios, cómo desea ser conocido y cómo podemos relacionarnos con Él.

El ponente terminó recordándonos cómo el hombre va a Dios a través de los hombres. Y cómo el hombre se comprenderá así mismo a través de Dios.

Después de la comida compartida en fraternidad, el Hermano Javier presentó la Vocación del seglar franciscano para los participantes que no eran terciarios, invitándoles a conocer y formar parte de la familia franciscana.

En un tercer momento, nos propuso la dinámica “el sentido de mi vida”, para dialogar en grupos pequeños sobre este tema y redescubrir la misión que cada uno tiene en la sociedad, en la familia y en la Iglesia. Porque Dios cuenta con todos y cada uno de nosotros.

Carmen Pérez, ofs

Santa Isabel de Hungría 2017 en la fraternidad de Granollers

Comenzamos con la bienvenida del ministro de la fraternidad, José Mª García.

Se tuvo un recuerdo muy sentido para nuestra hermana Rosa (la que hacía la sopa en Santa Isabel) y para la madre de nuestro asistente, Fr. Gonzalo, fallecidas recientemente.

La oración se realizó teniendo muy presente el lema del Papa Francisco para la jornada mundial de los pobres: No amemos de Palabra sino con obras: escuchamos su mensaje y presentamos los proyectos solidarios de la fraternidad y también los personales.

Roland, joven camerunés, compartió con nosotros su difícil viaje de Camerún a Europa: como vió morir a compañeros suyos, lo que sufrió en el monte Gurugú en Marruecos...

En la Eucaristía dos hermanos hicieron el compromiso evangélico: Radek y Ana M^a.

Después, la comida fraterna donde se unieron familiares de los profesos y “amigos de San Francisco” llegándonos a juntar 70 personas.

Javier Conejo, ofs.

AGENDA

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Diumenge 10 de desembre, 2on. diumenge.

Dimarts 12 de desembre, 19,30h. L'home itinerant cap a Déu, per Fra Bernardino, of-mconv. a Franciscanes Missioneres de la Immaculada, plaça Universitat 2 de Barcelona.

Dijous 14 de desembre, 18h. Formació a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera de Sant Miquel 1 bis entr.2ª de Barcelona.

Diumenge 17 de desembre, 3er. diumenge.

Fraternitat d'Arenys de Mar, 9h. Inici. Pregària davant el Santíssim, 9,30h. Tema: Rosa de Viterbo, terciària franciscana. 11h. Eucaristia. c/ Santa Maria 7, Arenys de Mar.

Fraternitat de Sabadell, Trobada fraterna.

Dijous 21 de desembre, 20h. Conferència "Éric-Emmanuel Schmitt" per Enric Emo, A Pompeia Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Diumenge 24 de desembre, 4ar. diumenge.

Fraternitat d'Igualada, 10,15h. Assemblea, 11,30h. Eucaristia.

Dilluns 25 de desembre, NADAL.

Dimarts 26 de desembre, Sant Esteve.

Dilluns 1 de gener, 1er any.

Dilluns 4 de gener, 18h. Pregària a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera de Sant Miquel 1 bis entr.2ª de Barcelona.

Dissabte 6 de gener, Reis.

Dissabte 13 de gener, Trobada Franciscana, a Pompeia Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

BON NADAL!!

**Redacció: Pompeia-Grups, Riera de Sant Miquel, 1 bis entl.2n.
08006 Barcelona, Tel. 635 612 431.**